

«ШУКАЙТЕ НАЙПЕРШЕ ЦАРСТВА БОЖОГО І ПРАВДИ ЙОГО...»

Уже після перших богослужінь і проповідей отця Тараса у Свято-Покровському храмі Млинова паста пройнялася до нього шаною і повагою. Не секрет, що захоплення у мирян викликав його проникливий розум, феноменальна пам'ять, ясність думки. А ще отець Тарас разом із дружиною Ольгою занурився у вир громадської роботи. Хор Свято-Покровської церкви «Покрова», дитячий хор «Надія», ансамбль «Діти світла», православне молодіжне Братство святого Архистратига Михаїла, викладацька робота у загальноосвітніх школах та інші духовні починання – усе це динаміка творчого потенціалу Тараса і Ольги Варваруків.

Ніхто із прихожан не здогадувався, що, крім усього, отець Тарас плідно займається науковою роботою. Дізналися про це тільки тоді, коли він захистив дисертацію і здобув науковий ступінь кандидата богослів'я. Відтак виник задум взяти у нього інтерв'ю, у якому почути відповіді на запитання, які цікавлять і прихожан Свято-Покровської церкви, і громаду району.

- Отче Тарасе, розкажіть про своє дитинство, про що мріяли у юнацькому віці і які дійшли думки стати священником?

- Народився я на Івано-Франківщині (Долина), а, як відомо, цей край протягом існування безбожної системи намагався в міру можливості зберегти і віру у Бога, і багато звичаїв та обрядів, що тісно пов'язані з релігією. Перші поняття про Бога донесла до мене моя бабуся по маминій лінії, але через старість і практично повну сліпоту вона до церкви не ходила. Від неї я лише чув розповіді про красу храму та про служителів-священників, а також навчився всіх щоденних молитов. У п'ятирічному віці, на похороні свого дідуся по батьковій лінії (він жив у сусідньому Рожнятівському районі) священник, церква, церковна відправа на мене справили надзвичайно сильні і незабутні враження. З того часу я не розлучався з думкою стати священником, і дякую Богу, що сподобив мене такої ласки.

- Які духовники були для Вас взірцем і що б хотіли із їх морально-етичних надбань наслідувати у власній духовній діяльності?

- Було дуже багато священників, з якими я і служив, і просто спілкувався, чи товаришував ще до того, ніж сам поповнив їхні ряди. Всіх перелічити неможливо. Та від кожного з них я збирав ніби духовний нектар то їхні настанови, то повчання, то захоплювався їхніми чеснотами, намагаючись наслідувати. Хочеться згадати Степана Дерена (перший священник, якого я побачив). О. Степан володіє винятковим даром проповідання. Слухаючи його проповіді, мені завжди хотілося повторити за людьми: «Після таких слів і камінь здригнеться». Вважаю, що саме через нього Господь мене покликав до Свого слу-

жіння; Івана Повха, з рук якого я прийняв Святе Хрещення, Перше Причастя та сповідь, а також ази церковного служіння, бо саме о. Іван благословив мене ще у 5-му класі виконувати обов'язки церковного читця. І особливо хочу виділити особу Високопреосвященнішого Данила - Митрополита Чернівецького, під опікою якого я перебував шість років, жив у його домі та з його рук прийняв хіротонію. Всі вони мене вражали своєю відданістю Божій справі, добрим та терпеливим ставленням до пастви, і навіть готовністю постраждати заради Божої слави.

- Не секрет, що протягом останнього часу суспільство змінюється. Щось втрачаємо, щось набуваємо. Чи є цінності, за якими шкодуєте і які з них хотіли б бачити у християнській моделі життя?

- Мені як священнику, мабуть, найбільше прикро бачити те, як чимало людей, охрещених в Ім'я Святого Духа, живе далеко від церковного життя і від християнських принципів, не відчувачи докорів сумління. Прикро спостерігати як Біблійна вічна мораль сьогодні для багатьох уже не авторитет. А щодо християнської моделі життя, то вона, на мою думку, така: «Шукайте найперше Царства Божого і Правди Його, а все інше вам додасться».

- Нині у значній мірі стан суспільної моралі, в тому числі й духовний світ молоді, формуватимуться телебачення, комп'ютеризація та інші інформаційні технології. У чому бачите альтернативу отій зачасти бездушній технонавалі на людину?

- Православна Церква ніколи не виступала проти науково-технічного прогресу, тому що теж користується його здобутками. Ні комп'ютер, ні телевизор самі по собі не несуть шкоди людині. Зараз важко собі уявити будь-яке спархіяльне управління нашої церкви без комп'ютера. Більшість епархій підключені до мережі Інтернету, мають там власні сайти. Мені здається, що тут треба керуватися словами Священного Писання: «Розбирайте, що є приємне для Господа і не беріть участі в неплідних ділах темряви».

- У різних соціологічних дослідженнях задується, що певна кількість громадян довіряє церкві. Що, на вашу думку, не вистачає церкві, щоб довіру до неї мала переважна більшість людей, щоб церква стала головною духовною опорою суспільства?

- Найболішого удару атеїстична система завдала церкві тим, що відірвала від неї молоді та інтелігенцію. Колись народ ішов у церкву, зараз церква мусить йти в народ, а вона, ослаблена довголітнім атеїстичним режимом, не завжди і не всюди до цього готова. Хоча наша парафія намагається багато працювати в цьому напрямку, маю на увазі створення молодіжного братства, кількох церковних хорів, викладання у всіх трьох школах Млинова християнської етики і т. д.

- Які кроки, на вашу думку, слід зробити, аби мрію мільйонів українців про створення єдиної Помісної Української Православної Церкви втілити в життя?

- Історія переконує, що кожна з помісних церков Вселенського Православ'я пройшла складний шлях власного становлення. Українська церква йде тим самим тернистим

шляхом, який проторований її церквами-сестрами. Різниця полягає лише в актуальності пастви. А тому, вважаю, що це залежить від кожного православного українця, а не так як інколи можна почути: «як скажуть зверху». Господь дав людині вільну волю. А тим більше в наш час кожен має можливість вільно говорити про власні бажання чи уподобання і нема чого цього боятися. І недопустимо залишатися байдужим, чекаючи, наказу від якогось закордонного центру.

- Отче Тарасе, що, на вашу думку, могло б консолідувати українське суспільство, яке після кількох виборчих кампаній опинилося по різні сторони межі розуміння національних інтересів?

- Це питання і відповідь є продовженням попередніх. Вважаю, що якби українці подолали штучний церковний розкол, то переконаний, що Помісна церква якраз була б тим кораблем, що провадив би наш народ серед бурхливого житейського моря до тихої пристані.

- Що спонукало Вас звалити на свої плечі важку ношу наукового пошуку і яка тема була вашою кандидатською дисертацією?

- Навчаючись у духовних школах, я помітив, що одним із вагомих аргументів на користь помісності української церкви є той факт, що вона має свої багатющі унікальні богослужбові традиції. Наші поневолювачі багато українських обрядів та традицій знищили, а щось перебрали до себе і сьогодні видають за своє. Отож, дуже мені хотілося довести, що якраз Українська Церква у богослужбових традиціях є самобутньою і має величезні власні надбання у літургійній сфері. Тема моєї дисертації – «Історичний розвиток Всенічного бдіння в Українській Церкві та богословсько-догматичний зміст його піснеспівів».

- Ставши кандидатом богословських наук, чи маєте намір далі займатися науково-дослідницькою роботою? Чи не виношуєте планів, свої знання передавати майбутнім духовникам щоб семінарії чи академії?

- Перекоаний, що є ще в нашій духовності багато скарбів захованих, невиявлених, забутих, а то й просто замовчуваних. Коли ж, як не тепер, їх вивести на «світ Божий». А щодо викладання, то такі плани вже стали реальністю. На даний час маю можливість здобувати викладацький досвід в Національному університеті «Острозька академія» - викладати магістрантам-богословам курс «Пастирське богослов'я».

- Отче Тарасе, Ви у значній мірі осягнули глибини людської душі. Що б Ви побажали прихожанам і всім віруючим примножувати у своїх духовних оберегах?

- Не забувайте, що з тих численних дарів, які нам дав Господь, є щось найдорожче, найцінніше. Це наша безсмертна душа, котра є ціннішою за всі скарби цього світу, за котру Христос перетерпів воплощення, велике пониження, а відтак і хресну смерть. А спасіння нашої душі, її майбутній стан не відбудеться без нашої участі, без наших зусиль.

- Дякую за розмову.

Інтерв'ю взяв Віталій ТАРАСЮК.